

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ, ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

« Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ πλαστοργήσας τόν ἄνθρωπον, ἦλθες τούς νοσοῦντας ἰάσασθαι, Χριστέ· τόν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ διὰ τοῦ λόγου Σου ἀνέστησας ... διὰ τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι » **(Κεκραγάρια, στιχηρά ἰδιόμελα)**.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Συνευφραίνεται μετὰ τῶν ἐπουρανίων καί συναγάζεται μετὰ τῶν ἐπιγείων ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διότι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό «*Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων*», ἔχει τό μέγα καί μοναδικόν προνόμιον νά συμμετέχῃ εἰς τήν ἱστορικὴν μαρτυρίαν, ἀφ' ἑνός μέν τοῦ τόπου τῆς Βηθλεέμ, ἔνθα ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό «*Φῶς τῆς Γνώσεως*», καί ὁ «*Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης*», τοῦτέστιν ὁ ἐν Σπηλαίῳ καί τῇ Φάτνῃ τῆς Βηθλεέμ γεννηθεὶς καί σπαργανωθείς Χριστός, ἀφ' ἑτέρου δέ τοῦ τόπου τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα ἀνέτειλε τό ἀνέσπερον Φῶς, τοῦτέστι τό Φῶς τῆς ἐκ τοῦ Μνήματος τριημέρου Ἑγέρσεως, τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ ἱερά ἱστορία, δηλαδή, τό ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐφανερώθη σαρκικῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐνυποστάτου Θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ταπεινῇ ὑμῶν πόλει, ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, καί ἐτελειώθη ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις Μνήματι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ παρακειμένου τῷ τόπῳ τῆς Σταυρώσεως, τῷ τόπῳ τοῦ Γολγοθᾶ.

Σήμερον, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία μας ποιεῖται μνεῖαν τοῦ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ θεραπευθέντος Παραλύτου παρὰ τῇ Προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ καί ἐορτάζει τό τοιοῦτον θαῦμα. Κατ' οὐσίαν, ἡμεῖς ἐορτάζομεν τό θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς ἀνθρωπίνης κοινῆς ἡμῶν φύσεως ἐκ τῆς παραλυσίας αὐτῆς, τῆς ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν προελθούσης. Ἡ Ἑνσάρκωσις τοῦ Χριστοῦ, ὡς καί ἡ Σταυρική Αὐτοῦ Θυσία, σὺν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ, ἀποτελοῦν τό ἱερόν Μυστήριον τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, τό Μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καί δικαιοσύνης, τό ὁποῖον δέν εἶναι δυνατόν νά γίνῃ κατανοητόν ἢ νά οἰκειωθῇ ὑπὸ τινος, ἐκτός τοῦ χώρου καί τοῦ τόπου τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου Κεφαλὴ εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Χριστός. Ἡ δέ ζωοποιός καί ἐνεργοποιός δύναμις τοῦ Σώματος τούτου εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ ἄλλα λόγια, εἶναι ἀδύνατον, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, νά κατανοήσῃ κανεὶς τό Μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ ἐνσάρκου Ἀληθείας, ἄνευ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τήν λειτουργικὴν, μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἔνθα γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάντος Ζῶντος Ἄρτου **(Ἰω.6,51)**, ἀλλὰ καί τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ, «*Ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πίητε Αὐτοῦ τὸ Αἶμα οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καί πίνων μου τὸ Αἶμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, κἀγὼ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ*

ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» (Ἰω. 6, 53.54). Ὁ πλαστοουργήσας τόν ἄνθρωπον θεός, τῇ ἀχράντῳ Αὐτοῦ παλάμῃ, κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰσέβαλεν εἰς τὴν κοσμικὴν καὶ ἀνθρωπίνην ἡμῶν ἱστορίαν, προκειμένου νὰ ἰατρεύσῃ τὴν ἐκ τῆς φθορᾶς νοσήσασαν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ μὲν Παράλυτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀνέστη ἐκ τῆς παραλυτικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, διὰ τοῦ θείου λόγου τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δέ, ἀνέστημεν καὶ ἀνιστάμεθα ἐκ τῆς παραλύσεως τῆς ἡμετέρας φθορᾶς καὶ ἁμαρτίας ἐντὸς τῆς κολυμβήθρας τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματος, διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐν σπηλαίῳ γεννηθέντος καὶ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοῦ Νέου Ἀδάμ.

Διὰ τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας Ἑνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασεως Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀνεπλάσθη ἡ ἀνθρωπίνη ἡμῶν φύσις καὶ κατέστη ἐλευθέρα ἐκ τῆς κυριαρχίας τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου, τοὔτέστι τῆς τυραννίας τοῦ διαβόλου, ὅπερ σημαίνει, ὅτι πάντες ἐν Χριστῷ καλούμεθα νὰ ἐξασκήσωμεν τὴν παρασχεθεῖσαν ἡμῖν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, μέ τὴν ἐλευθέραν ἡμῶν βούλησιν, ὥστε καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ, τῇ ἡμέρᾳ τῆς Β' Παρουσίας καὶ Κρίσεως, νὰ ἀπολαύσωμεν τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπεσχημένης ἡμῖν Ἀναστάσεως «Ὡσπερ γάρ» λέγει ὁ ἔγκριτος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας «εἴ τις σπινθῆρα λαβὼν ἀχύροις ἐγκαταχῶσαι πολλοῖς, ἵνα σωζόμενον ἔχοι τό τοῦ πυρός σπέρμα, οὕτω καὶ ἐν ἡμῖν ὁ Κύριος ... διὰ τῆς ἰδίας σαρκὸς ἐναποκρύπτει τὴν ζωὴν καὶ ὥσπερ τι σπέρμα τὴν ἀθανασίαν ἐντίθησιν, ὅλην τὴν ἐν ἡμῖν ἀφανίζον φθοράν».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τόν εἰς τόν Παράλυτον ἐλθόντα Χριστόν, παρὰ τῇ Προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ, Αὐτόν εὐχαριστήσωμεν καὶ δοξάσωμεν, ἀλλὰ καὶ Αὐτόν προσκυνήσωμεν, ὅτι Αὐτός ἐστιν ἡ ἐξ Οὐρανοῦ ἀποκαλυφθεῖσα Ἀλήθεια, Αὐτός ἐστι τό Φῶς τοῦ κόσμου, Αὐτός ἐστιν ἡ «πάντα νοῦν ὑπερέχουσα εἰρήνη» (Φιλιπ. 4, 7) καὶ Δικαιοσύνη, ἵνα καταστήσῃ ἡμᾶς καὶ μεθ' ἡμῶν ὅλον τόν κόσμον, ἰδιαιτέρως δέ τούς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ κατοικοῦντας συμπολίτας ἡμῶν, κοινωνοὺς τῶν καρπῶν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, τοὔτέστι τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης. Αὐτῷ, τῷ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι καὶ θανάτῳ θάνατον πατήσαντι καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ ζωὴν αἰώνιον χαρισάμεν, μετὰ τοῦ θεραπευθέντος Παραλύτου κράξωμεν, Κύριε, δόξα Σοι.